

Мойта жалостна дѣшница

Търси радостъ, тишинѣ!

На свѣта е сичко красно

И за вси свѣтъ-тъ е мнѣя;

Блатъ за мене ввредъ е тѣшо, —

Тажникъ азъ съмь и уныль.

Мойто лики дѣ-й не знамъ

Него търся на-владѣ,

Та са чѣдъ и са майкъ,

Дѣ го можъ азъ видѣ.

Ахъ рѣчѣте ми дѣвета!

Щѣ ли да го видѣмъ азъ? —

Е нѣма, нѣма я въ долови-тѣ

Сѣкашъ екижъ нѣкой гласъ.

Ахъ да-а' нѣйдѣ то въздиша

И са чѣва че стѣти?

Гласъ пакъ екижъ да дыша,

А сердце-то ми трепти.

Ако сѣи свѣстиѣ

Щѣ ма найде въ гробѣ стѣни-

Щѣ ма слыши, щѣ пролѣ

Горки слъзы заръдъ миъ?